

[Rimstad.]

minering af dette for vor valutaindtjening så vigtige erhverv. Hvis man fra statens side ønsker at opretholde denne forskelsbehandling — og det gør man jo sikkert i en situation, hvor statsindtægter synes så påkrævede som aldrig før — må man retfærdigvis undlade enhver ikke absolut nødvendig udvidelse af skibstilsynets virke.

Dette synspunkt har man ikke fulgt i ændring nr. 14, der angår tilsynet med danske skibe i udlandet, hvor praksis hidtil har været, at sødygtigheden kunne underkastes kontrol, såfremt de implicerede parter, mandskab, officerer eller fører, efter nærmere i sømandsloven fastlagte regler insisterede herpå. Denne bestemmelse har vist sig at fungere udmærket i praksis, og en udvidelse af skibstilsynets beføjelser på dette punkt så langt, at tilsynet selv kan vælge tidspunkt og lejlighed til sådanne syn i udlandet, vil simpelt hen være at spille statens og rederierne penge til ingen nytte, for der er ikke i dag behov for sådanne syn, og man bør vel ikke sende danske embedsmænd til udlandet for dyre rejsepenge og diæter i fremmed valuta, uden at det er strengt påkrævet.

De samme synspunkter må man anlægge over for nr. 19, der udvider kontroltilsynet fra at omfatte de lovbestemte periodiske syn med tillæg af de tilfælde, som ekstraordinære situationer som havari eller ombygninger medfører, til fremtidig at kunne foretages vilkårligt efter skibstilsynets skøn. Dette kan ikke være rigtigt. Der er intet behov for denne udvidelse, som vil være både kostbar og tidrøvende for rederi og mandskab, og som vil forstærke gnidningen mellem befolkningen og embedsmændene, fordi de sidste får beføjelser, der på urimelig måde tillader dem at gribe ind i befolkningens eget ansvarsområde og den frihed under ansvar, som er et af folkestyrets kendetegn.

Endelig er der nr. 24, som også forøger rederierhvervets byrder, fordi den pålægger rederierne at afholde samtlige udgifter ved afflysning af syn, såfremt årsagen til afflysningen kan tilregnes dem. Også dette er et brud på den hidtidige praksis.

Jeg føler mig her fristet til at understrege den ærede socialdemokratiske ordførers bemærkning forleden dag, da vi diskuterede

økonomiministerens redegørelse, hvor han sagde, at det uheldigste, man kunne gøre, var at opspise sædekornet, der skulle skaffe føde de kommende år. Denne bemærkning var så rigtig, som den var sagt.

Vi opretholder vor meget levestandard gennem vore erhvervs valutaindtjening. Hvis denne foregår med held efter afprøvede regler, bør man være meget varsom med at skærpe disse og i hvert fald ikke foretage ændringer, uden at der foreligger tungtvejende grunde dertil.

Vi kan af de her nævnte grunde ikke umiddelbart tilsige den højtærede handelsminister støtte til dette forslag. Vi vil afvente udvalgsbetænkningen for at se, om nogle af de spørgsmål, vi her har rejst, under udvalgsarbejdet kan finde en for os tilfredsstillende løsning.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Det skal straks siges, at jeg synes, de to lovforslag har fået en meget grundig behandling her ved denne første principielle behandling af lovforslagene. Men det er klart, at det er indviklede problemer. Jeg er ikke i stand til at svare på alle de spørgsmål, der er rejst; de er af så teknisk karakter, at vi må lade nogle af dem besvare i udvalget, men jeg har forstået, at de ærede medlemmer er indforstået med, at nogle af disse spørgsmål kan rejses i udvalget, og at vi dér kan få en afklaring eller opklaring.

Jeg takker i øvrigt for den linje, der er gået igennem hele diskussionen her i dag, idet man fra alle partier har givet tilsagn om at ville styrke sikkerheden til søs. Men det var, som om det et par steder kom frem, at det ligesom kneb med at have den i noget. Man kan ikke både blæse og have mel i munden, man kan ikke både sige, at man vil styrke sikkerheden, og så ikke ville de midler, der er nødvendige for at nå frem til denne sikkerhed. Men det er klart, at detaljerne er vi villige til at snakke om i udvalget.

Det ærede medlem hr. Hans Pihl var inde på kravene, der måtte stilles til redningsflåderne. Så vidt jeg er orienteret, ligger det sådan, at for de redningsflåder, som kan påbydes i skibene, skal man tage hensyn til en lang række krav, som er nedfældet i internationale aftaler og er af international karakter. Det gælder deres styrke,